

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/62/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214230443
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1214230443.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a JUDr. Mariany Harvancovej, v právnej veci žalobcu: R. X., nar. X.X.XXXX, bytom U. - N., zastúpenom: JUDr. Milan Cívik, advokát, so sídlom Tomášikova 4, Bratislava, IČO: 42 129 192 proti žalovanej: S. X., nar. XX.X.XXXX, bytom D. X, U., zastúpenej: JUDr. Andrej Gara, advokát, so sídlom Štefánikova 14, Bratislava, IČO: 30 850 436 o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 28.9.2016, č.k. 51C/356/2014-174, jednomyselne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žalovanej sa proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností - bytu č. X, nachádzajúceho sa na D. I.. Č.. X, na X. nadzemnom poschodí bytového domu so súpisným č. XXX, XXX a XXXX na pozemku - parc. č. XXXXX/X, X, X a X a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu o veľkosti 316/10000 ako aj spoluvlastníckeho podielu vo výške 316/10000 k pozemku: parc. č. XXXXX/X, zastavané plochy o výmere 220 m², parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape, pozemok parc. č. XXXXX/X, zastavané plochy o výmere 225 m², parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape, parc. č. XXXXX/X, zastavané plochy o výmere 277 m², parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape, parc. č. XXXXX/X, zastavané plochy o výmere 495 m², parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape, zapísané na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor, okres: Bratislava II, obec: Bratislava - m. č. Ružinov, katastrálne územie Nivy. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39, § 40a, § 46 ods. 1, § 47 ods. 1, § 488, § 489, § 553, § 553 ods. 1, § 657, § 658 a § 879j zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že v prejednávanej veci je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Vo vzťahu k predbežnej otázke platnosti Zmluvy o zabezpečení záväzku dospel k záveru, že platnosť uvedenej zmluvy bolo potrebné posudzovať podľa § 553 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom do 31.12.2007, keďže aplikácia ust. § 151j Občianskeho zákonníka (ktorého použitie umožňovala až novela Občianskeho zákonníka s účinnosťou od 1.1.2008) je vylúčená s ohľadom na to, že Zmluva o zabezpečovanom prevode práva bola uzavretá dňa 15.5.2003. V súvislosti s tvrdením žalobcu o uzavretí zmluvy v tiesni z dôvodu, že sa nachádzal v nepriaznivej finančnej situácii, ktorá ho donútila uzatvoriť nápadne nevýhodnú zmluvu, vyvodil, že stav pri uzatvorení zmluvy o pôžičke nemožno považovať za taký, kedy sa dlžník nachádza v takej situácii, že si musí

zapožičať finančné prostriedky na úhradu základných potrieb a nie je možné ho považovať za tieseň (predmetom zmluvy o pôžičke bola suma 550 000 Sk, z ktorej sumu 113 000 Sk použil na úhradu dlhu na byte správcovi a zvyšok mal slúžiť na jeho podnikateľské aktivity). Tvrdenie žalobcu, že predmetná suma mu bola žalobcovi požičaná za nápadne nevyhodných podmienok, považoval za účelové, keď Zmluva o pôžičke (uzavretá medzi žalobcom a H. U.) bola bezúročná a s lehotou splatnosti 6 mesiacov, čo nemožno charakterizovať ako neprimerane krátku lehotu aj s ohľadom na skutočnosť, že v prevažnej miere slúžila na jeho podnikateľské aktivity a s poukazom na to, že poskytnuté peňažné prostriedky neboli zo strany žalobcu vrátené, nepožiadaval o predĺženie lehoty splatnosti pôžičky a tvrdené pokusy o vrátenie finančných prostriedkov neboli v spore preukázané. Zmluvu o zabezpečovacom prevode práva považoval za platnú vzhľadom na právnu úpravu platnú v čase jej uzavretia s prihliadnutím na všeobecné náležitosti stanovené v § 37 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka. Poukázal aj na to, že žalobca bol podnikateľom v oblasti sprostredkovania nákupu, predaja a prenájmu nehnuteľností, teda si musel byť vedomý následkov, ktoré ho postihnú v prípade neuhradenia záväzku, zároveň konštatoval, že tvrdenie žalobcu, že jediným cieľom veriteľa bolo zbaviť majiteľa vlastníckeho práva, nebolo v spore preukázané a poukazovanie na konanie veriteľa v rozpore s dobrými mravmi neobstojí, keď žalobca neprejavil snahu dlžnú sumu vrátiť a po uplynutí 9 rokov od uzavretia zmluvy o pôžičke a zabezpečovacom prevode práva sa začal domáhať určenia neplatnosti zmluvy. Poukázal na to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ani v súvislosti s tvrdením, týkajúcim sa neprimeranej výšky zabezpečenia pohľadávky bytom, nakoľko pri stanovení hodnoty bytu je nevyhnutné vychádzať z jeho ceny v čase uzavretia zmluvy a hodnota nehnuteľnosti je podmienená aj jej celkovým stavom; poukazovanie na trhovú hodnotu bytu v súčasnosti neobstojí, navyiac, žalobcovi nič nebránilo (ak mal za to, že hodnota nehnuteľnosti je vyššia), aby si nárok voči veriteľovi uplatnil, či už v podobe práva na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo náhrady škody, čo však neurobil. Vo vzťahu k žalovanej, ktorá sa stala vlastníčkou predmetného bytu, ktorý stále užíva a má v ňom prihlásený trvalý pobyt uzavrel, že jej prislúcha ochrana dobromyseľného vlastníka a poskytnutie ochrany sa s prihliadnutím na individuálne okolnosti posudzovanej veci javí ako spravodlivé. V tejto súvislosti odkázal na nález Ústavného súdu SR sp.zn. ÚS 549/2015 zo 16.3.2016 a nález Ústavného súdu ČR sp.zn. III. ÚS 415/15 a III. ÚS 247/14. V závere konštatoval, že aj v prípade vyvodenia absolútnej neplatnosti Zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, by bolo nevyhnutné poskytnúť ochranu vlastníckemu právu žalovanej, a to v zmysle zásadnej ochrany tej osoby, ktorá robila právny úkon s dôverou v určitý - jej druhou stranou prezentovaný skutkový stav, navyše, ak bol potvrdený údajmi z verejnej štátom vedenej evidencie a najmä, keď ho potom aprobejuje aj príslušný orgán verejnej moci (kataster nehnuteľností, súd a pod.); žalovanej ako nadobúdateľovi vlastníckeho práva (pričom táto vlastnícke právo nadobudla až ako druhá poradí, keďže veriteľ previedol vlastnícke právo najprv na spoločnosť Domino nova s.r.o.), ktorá toto právo nadobudla v dobrej viere, musí byť poskytnutá ochrana, v opačnom prípade by si nikdy nemohla byť istá svojím vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu (porovnaj aj R 14/2009). O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a plne úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, pričom o výške náhrady rozhodne po právoplatnosti rozsudku.

3. Proti rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p., t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že v priebehu sporu napádal neplatnosť Zmluvy o zabezpečovacom prevode práva nielen pre rozpor s ust. § 151j v nadväznosti na ust. § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale aj pre rozpor s ust. § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka, pričom poukazoval najmä na právne závery uvedené v rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 3Co/67/2008 zo dňa 10.12.2008, čím sa súd prvej inštancie nezaoberal. Upozornil na to, že v priebehu prvoinštančného konania namietal, že predmetom Zmluvy o zabezpečovacom prevode práva bola nehnuteľnosť v hodnote vyššej ako 4-násobok pôžičky s poukazom na to, že ide o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi (poskytnutá pôžička predstavovala sumu 18 256,66 eur a hodnota nehnuteľnosti bola v sume 65 622,45 eur). Konštatoval, že uvedená skutočnosť vyplýva z cien nehnuteľností na bývanie podľa krajov vydaných Národnou bankou Slovenska pre rok 2003, kde je ustanovená cena za 1m² pre Bratislavský kraj vo výške 827 eur (uvedené údaje boli vyžiadané priamo súdom prvej inštancie a sú založené v súdnom spise). Uviedol, že k samotnému výkonu zabezpečovacieho práva nebol prizvaný, pôžička nepredstavovala pôžičku zo strany H. U. a za predaj bytu nedostal H. U. žiadne peniaze od spoločnosti DOMINO nova, s.r.o. (čo vyplýva priamo z výpovede svedka H. U.Ó.). Poukázal na to, že po prevode nehnuteľnosti na obchodnú spoločnosť DOMINO nova, s.r.o. bol uskutočnený ďalší prevod na žalovanú, ktorá nevedela preukázať úhradu kúpnej ceny za nehnuteľnosť v hotovosti, pričom cena v kúpnej zmluve bola uvedená 850

000 Sk oproti hodnote nehnuteľností v r. 2004 vo výške 75 699,90 eur. Uvedený výkon považoval za rozporný s dobrými mravmi, rovnako aj Zmluvu o zabezpečovacom prevode práva a následný výkon zabezpečovacieho práva. K dobromyseľnosti žalovanej uviedol, že táto nepreukázala ani nedokladovala úhradu kúpnej ceny za byt, uviedla, že nebola účastníčkou žiadneho súdneho konania ohľadom predmetnej nehnuteľnosti, čo pravdepodobne úmyselne zamlčala. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že určí, že žalobca je výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 22.11.2016 doplnil odvolanie o cenový prehľad predaja bytov v rokoch 2003-2004 v Bratislave od spoločnosti RE/MAX a vývoj priemerných cien nehnuteľností na Slovensku z webovej stránky reality.etrend.sk. Uviedol, že z uvedených príloh vyplýva, že cena, za ktorú žalovaná nadobudla nehnuteľnosť bola 3-násobne nižšia ako bola priemerná cena bytov v tom čase.

4. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu vyjadrila písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 8.12.2016, v ktorom uviedla, že súd prvej inštancie sa vysporiadal s otázkou platnosti Zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, vrátane otázky účinnosti zákona do 31.7.2007 v súlade so zaužívanou praxou súdov a s rozhodnutím NS SR sp.zn. 1Cdo/58/2008, pričom zdôraznila, že prvotnou a primárnou funkciou zabezpečovacieho prevodu práva je jeho uhradzovacia funkcia. Poukázala na to, že odvolateľ neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, v dôsledku ktorých dospel k záveru o konaní v rozpore s dobrými mravmi, keď Zmluva o zabezpečovacom prevode práva bola uzatvorená medzi dvomi fyzickými osobami, bezúročne a s dostatočnou lehotou poskytnutou žalobcovi na vrátenie dlžnej sumy. Námietku rozporu s dobrými mravmi podľa jej názoru nemožno uplatniť ani v spojitosti s neprimeranou výškou zabezpečenia pohľadávky bytom v porovnaní so zabezpečenou pohľadávkou ako takou s tým, že žalobca v priebehu sporu nepreukázal skutočnú hodnotu nehnuteľnosti v čase uzavretia zmluvy, v dôsledku čoho neunesol dôkazné bremeno a nedomáhal sa ani vydania rozdielu na základe tvrdenej neprimeranej výšky zabezpečenia pohľadávky bytom. Upozornila, že Zmluvu o pôžičke nemožno charakterizovať ako uzavretú za nápadne nevýhodných podmienok s ohľadom na jej bezúročnosť a lehotu splatnosti; zároveň poukázala na to, že v spojitosti so zmluvnou voľnosťou nemôže skutočnosť, že sa po čase javí zmluva ako nevýhodná pre niektorú zo zmluvných strán, zakladať dôvod pre absolútnu neplatnosť takejto zmluvy. V otázke uzavretia zmluvy v tiesni sa stotožnila so záverom prvoinštančného súdu uvedenom v odôvodnení rozsudku. Vyslovila názor, že určením žalobcu ako výlučného vlastníka predmetnej nehnuteľnosti by sa tento obohatil hneď dvakrát (mal by vo vlastníctve nehnuteľnosť ako aj plnenie z poskytnutej zmluvy o pôžičke). K tvrdeniu odvolateľa o úmyselnom zamlčovaní skutočností zo strany žalovanej, uviedla, že táto bola v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II výlučne v postavení vedľajšieho účastníka, čo aj pred súdom prvej inštancie uviedla. Za účelové považovala tvrdenie žalobcu, že mal v úmysle uhradiť dlh a viacnásobne vyzýval H. U. na stretnutie, a to s ohľadom na skutočnosť, že tieto skutočnosti nešpecifikoval ani v žalobe z roku 2012, ani v rámci súdnych pojednávaní a ani v žalobe z roku 2014, pričom zároveň nevyužil možnosť zloženia dlžnej sumy do úschovy. Argumentáciu odvolateľa s odkazom na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 3Co/67/2008 považovala za irelevantnú s tým, že Zmluva o zabezpečovacom prevode práva bola uzatvorená v rámci súkromno-právnych vzťahov, vzťahovala sa na právo, nejednalo sa o vlastníctvo bytu a o prevod vlastníckeho práva, ale o výkon zabezpečovacieho práva, ktoré sa v dôsledku okolností definuje ako právo predat' byt a z výťažku uspokojiť zabezpečenú pohľadávkou, pričom za predpokladu, že výťažok prevyšuje zabezpečenú pohľadávkou, má dlžník právo domáhať sa vrátenia uvedenej sumy, a to prostredníctvom žaloby na plnenie. Žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

5. Žalobca v replike doručenej súdu prvej inštancie dňa 9.1.2017 uviedol, že sa pridrižiava podaného odvolania. Doplnil, že pokiaľ určité skutočnosti nešpecifikoval už v predchádzajúcich konaniach, bolo to v dôsledku toho, že nebol právne zastúpený, resp. žaloba bola advokátom spísaná neodborne. Uviedol, že pôžičku nemohol uhradiť včas, avšak neskôr s pomocou strýka Z. L. S. ju chcel uhradiť, avšak H.Q. U. ju odmietol prijať a hneď pristúpil k predaju nehnuteľnosti a vystaňovaniu jeho, jeho matky a brata na ulicu.

6. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 .z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného nároku, výsledky

vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

7. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.), pričom v napadnutom rozhodnutí dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam a v rozhodnutí sa vypořiadal i s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie (§ 387 ods.2,3 C.s.p.).

8. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vypořiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

9. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa domáhal určenia vlastníckeho práva k vyššie špecifikovanej nehnuteľnosti. Žalobný návrh odôvodňoval tým, že ako dlžník uzavrel dňa 15.5.2003 s H. U. ako veriteľom Zmluvu o pôžičke, na základe ktorej mu bola bezúročne poskytnutá suma 550 000 Sk, ktorú bol povinný vrátiť v lehote 6 mesiacov odo dňa podpisu zmluvy. V rovnaký deň uzavrel s uvedeným veriteľom Zmluvu o zabezpečovacom prevode práva, v zmysle ktorej na zabezpečenie záväzku zo Zmluvy o pôžičke previedol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam a veriteľ toto právo k nehnuteľnostiam nadobudol. Zmluvu o zabezpečovacom prevode práva považoval za neplatnú s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka a z dôvodu, že dojednanie odporuje ust. § 151j ods. 3 v nadväznosti na § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

10. Odvolací súd ako prvoradé konštatuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval v konaní a pri rozhodovaní (aj) s použitím ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.6.2016. O odvolaní žalobcu rozhodoval odvolací súd po nadobudnutí účinnosti zák.č. 160/2015 Z.z., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

11. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

12. Podľa § 470 ods. 2 C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

13. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

14. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

15. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

16. Podľa § 553 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.2007 splnenie záväzku sa môže zabezpečiť prevodom práva dlžníka v prospech veriteľa (zabezpečovací prevod práva). Zmluva o zabezpečovacom prevode práva sa musí uzavrieť písomne.

17. Podľa § 879j Občianskeho zákonníka ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 2008; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

18. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak v prvom rade skúmal existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení vlastníckeho práva žalobcu a následne prejudiciálne posudzoval platnosť Zmluvy o zabezpečovacom prevode

práva. Odvolací súd v otázke existencie naliehavého právneho záujmu odkazuje na odôvodnenie prvoinštančného rozsudku, s ktorým sa stotožňuje. Zároveň konštatuje, že súhlasí aj so závermi súdu prvej inštancie ohľadom vylúčenia primeraného použitia ust. § 151j Občianskeho zákonníka na daný právny vzťah a ohľadom vyvedenia platnosti Zmluvy o zabezpečovacom prevode práva v súvislosti s náležitosťami stanovenými v aplikovanom ust. § 553 Občianskeho zákonníka (účinného do 31.12.2007) v spojení s § 37 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie sa podrobne zaoberal všetkými námietkami vznesenými žalobcom a tieto aj náležitým a presvedčivým spôsobom vyhodnotil. Pokiaľ ide o namietanú neplatnosť Zmluvy o zabezpečovacom prevode práva z dôvodu neprimeranej výšky zabezpečenia pohľadávky bytom, ktorou argumentoval v odvolacom konaní, odvolaciemu súdu neostáva nič iné, len opäť odkázať na odôvodnenie prvoinštančného rozhodnutia o neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcu. Ak sa súd prvej inštancie nezaoberal v tomto smere žalobcom predkladanou judikatúrou, tak predovšetkým z dôvodu, že nemal preukázanú hodnotu nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom Zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, a teda nebolo možné vyhodnotiť tvrdenú neprimeranosť zabezpečenia pohľadávky. Žalobcom pripojené listiny v rámci doplnenia odvolania (cenový prehľad predaja bytov v r. 2003 - 2004 v Bratislave od spoločnosti REMAX a vývoj priemerných cien nehnuteľností na bývanie na Slovensku Národnej banky Slovenska) jednak nepreukazujú skutočnú cenu predmetnej nehnuteľnosti a zároveň ich nemožno považovať za dôkazy, ktoré by žalobca bez svojej viny nemohol uplatniť v prvoinštančnom konaní (uvedené ani netvrdil), na takéto dôkazy potom odvolací súd ani nemohol prihliadať. Námietka žalobcu, že nebol prizvaný k výkonu zabezpečovacieho práva nemá vplyv na posúdenie platnosti Zmluvy o zabezpečovacom prevode práva. Ani ostatná argumentácia žalobcu v súvislosti s úhradou kúpnej ceny H. U. a spoločnosti DOMINO nova, s.r.o. neodôvodňuje odlišný záver, k akému dospel súd prvej inštancie. Na základe uvedeného nemožno argumentácii žalobcu o nesprávnom právnom posúdení priznať úspech.

19. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a ich plnú náhradu priznal úspešnej žalovanej voči žalobcovi, s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).